

UZASADNIENIE

W dniu 20 kwietnia 2016 roku R. G. spożywał alkohol. Tego dnia wypił kilka piw. W dniu 21 kwietnia 2016 roku R. G. po powrocie z pracy, w domu w godzinach popołudniowych wypił alkohol w postaci piwa w ilości 1,5 l. Jeszcze tego samego dnia wieczorem około godziny 19:30 R. G. usiadł za kierownicą swojego samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), aby podjechać do sklepu. Sklep był oddalony od miejsca zamieszkania R. G. o około 1 km.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego (k. 17, 59v)
- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 2-3v)

W dniu 21 kwietnia 2016 roku około godziny 19:35 funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w W. st. sierż. D. G. (1) i st. sierż. P. G., wykonując czynności służbowe, na ulicy (...) w W., zatrzymali do kontroli drogowej kierującego pojazdem marki S. (...) o numerze rej. (...), którym okazał się R. G.. Sposób kierowania pojazdem mechanicznym przez R. G. nie budził żadnych wątpliwości przeprowadzających kontrolę funkcjonariuszy Policji. R. G. po drodze samochodem poruszał się normalnie. W trakcie legitymowania funkcjonariusze Policji wyczuli od oskarżonego woń alkoholu. W związku z tym R. G. został na miejscu poddany badaniu urządzeniem A. typu (...) 7410. Mimo uzyskania wyniku dodatniego, funkcjonariusze w odstępie czasu 15 minut nie przeprowadzili kolejnego badania tym urządzeniem.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego (k. 17, 59 v)
- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 4-5v)
- instrukcja obsługi urządzenia A. typu (...) 7410 (k. 129-141v)
- opinia sądowo-lekarska i uzupełniająca ją opinia ustna (k. 144-150, 00:07:00-00:11:55 na k.172v-173)

R. G. został przewieziony do Komendy Powiatowej Policji w W., gdzie urządzeniem Alkometr A 2.0. ponownie poddano go badaniu mającemu ustalić stan jego trzeźwości. Urządzenie to miało świadectwo wzorcowania z dnia 28 stycznia 2016 roku. Data przeprowadzenia kolejnego wzorcowania została wyznaczona na dzień 28 lipca 2016 roku. Badanie wykazało u oskarżonego o godzinie 20:06 – 1,16 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godzinie 20:07 – 1,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. R. G. nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do przeprowadzonego badania. Podpisał protokół i oświadczył, że w ciągu ostatnich 24 godzin spożywał alkohol w postaci piwa w ilości 1,5 litra.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego (k. 17, 59v)
- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 2-3v)
- instrukcja obsługi urządzenia Alkometr A 2.0 (k. 111-128)
- opinia sądowo-lekarska i uzupełniająca ją opinia ustna (k. 144-150, 00:07:00-00:11:55 na k.172v-173)

W opinii sądowo-lekarskiej biegły stwierdził, że uzyskany badaniem przeprowadzonym podręcznym analizatorem powietrza wydychanego typu A. 410 D. wynik nie może mieć wartości dowodowej, bowiem w przedmiotowej sprawie przeprowadzono tym urządzeniem jedynie jednorazowe badanie powietrza wydychanego na zawartość alkoholu przez R. G., podczas gdy w przypadku uzyskania wyniku dodatniego konieczne jest przeprowadzenie kolejnego badania tym urządzeniem w odstępie czasu 15 minut. W ocenie biegłego brak jest natomiast podstaw do przyjęcia, iż badania wykonane urządzeniem Alkometr A 2.0. zostały przeprowadzone nieprawidłowo. Biegły stwierdził, że uwzględniając niepewność, jak i błędy wyników pomiarów przy użyciu przedmiotowego urządzenia Alkometr A 2.0, należałoby przyjąć, iż wyniki te mieściłyby się w granicach 1,16-1,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 20.06 i 1,13-1,17 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 20.07 przez R. G. w dniu 21.04.2016. W pisemnej opinii biegły ponadto dodał, że przyjmowane przez oskarżonego leki o nazwie R. nie miały wpływu na wynik badań przeprowadzonych przy użyciu A. A 2.0. W ustnej opinii uzupełniającej biegły podkreślił nadto, że przyjmowane przez oskarżonego leki – w dawkach terapeutycznych, zawierające w swoim składzie alkohol, nie miały wpływu na otrzymane wyniki badaniem urządzeniem Alkometr A 2.0.

Dowód:

- opinia sądowo-lekarska i uzupełniająca ją opinia ustna (k. 144-150, 00:07:00-00:11:55 na k.172v-173)

R. G. urodził się w (...) roku. Ma wykształcenie średnie techniczne. Z zawodu jest technikiem samochodowym i technikiem pożarnictwa. R. G. jest żonaty, ma jedno dziecko, które pozostaje na jego utrzymaniu. R. G. pobiera świadczenie emerytalne i pracuje jako diagnosta samochodowy. Miesięcznie osiąga dochód w wysokości 4.700 zł. R. G. jest współwłaścicielem domu o powierzchni 100 metrów kwadratowych oraz działki o powierzchni 1,15 ha. R. G. jest także właścicielem motocykli – marki Y. (...) rok produkcji 2001, wartości 10 tyś. zł, marki J. (...) rok produkcji 1988, samochodu osobowego marki S. (...) rok produkcji 2005, wartości 19 tyś. zł i współwłaścicielem samochodu osobowego marki M. (...) rok produkcji 2004 wartości 8 tyś. zł. R. G. nie był uprzednio karany sądownie.

Dowód:

- protokół przesłuchania podejrzanego (k. 16-16v)

- dane o podejrzanym (k. 13)

- informacja ze Starostwa Powiatowego w W. (k. 11, k. 12)

- informacja z (...) Odział (...) w T. (k. 14)

- informacja z Krajowego Rejestru Karnego (k.15, 171)

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie wyrokiem z dnia 30 czerwca 2016 roku, w sprawie o sygnaturze akt II K 151/16 ustalając, że oskarżony R. G. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest przestępstwa z art. 178a § 1 kk i uznając, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarzył postępowanie przeciwko oskarżonemu na okres 2 lat próby orzekając na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres roku, na poczet którego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 marca 2016 roku zaś na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 3000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w Warszawie. Oskarżony został obciążony opłatą w kwocie 100 złotych oraz wydatkami postępowania w kwocie 70 złotych. Na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora, który zaskarżył opisany powyżej wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 01 grudnia 2016 roku uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wąbrzeźnie. W uzasadnieniu wyroku Sąd odwoławczy wskazał, iż nie sposób zgodzić się z sądem I instancji, że w sprawie zachodziły przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania.

R. G. przesłuchany w charakterze podejrzanego na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Oskarżony podał, że w dniu 21 marca 2016 roku kierował swoim samochodem w W. przy ul. (...) i tego dnia został zatrzymany przez patrol Policji. Funkcjonariusze poddali badaniu stan jego trzeźwości i wówczas okazało się, że wpite przez niego piwo wykazało bardzo duży wynik stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu. R. G. wyjaśnił, że dzień przed kontrolą w godzinach popołudniowych spożywał alkohol w postaci kilku piw. R. podał, że spożył alkohol, bowiem chciał się wyciszyć, gdyż dowiedział się o śmierci swojego przyjaciela, w którego pogrzebie nie mógł uczestniczyć. Ponadto w tym samym czasie zażył lek (...), co w połączeniu z alkoholem dało tak wysoki wynik stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu. R. G. w trakcie składania wyjaśnień zaznaczył, że gdy wsiadał do alkoholu nie czuł się pijany, a ponadto gdy kierował samochodem zachowywał się poprawnie i nikomu nie utrudniał ruchu, starał się poruszać ulicą o bardzo małym natężeniu ruchu. (k. 17)

R. G. nie stawiał się na rozprawie głównej w dniu 31 maja 2017 roku, o terminie został zawiadomiony prawidłowo. Sąd na podstawie art. 389 § 1 kpk odczytał wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie głównej w dniu 30 czerwca 2016 roku (k. k. 59v, k. 17, 106-106v). Na etapie postępowania przed Sądem Roman G. także przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i oświadczył, że nie chce składać wyjaśnień. Jednocześnie R. G. podtrzymał swe wcześniejsze wyjaśnienia, jakie złożył na etapie postępowania przygotowawczego (k. 59 v-60).

Na rozprawie w dniu 31 maja 2017 roku obrońca R. G. przedłożył wniosek z dnia 30 maja 2017 roku w przedmiocie umorzenia postępowania w niniejszej sprawie z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających popełnienie czynu zabronionego przez R. G. – zgodnie z art. 17 § 1 pkt 1 kpk. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że na podstawie zebranego w toku postępowania materiału dowodowego nie można ustalić, czy w przypadku każdego badania urządzeniami D. 7410 i Alkometr A 2.0, wielkość wydechu oskarżonego wynosiła co najmniej 1,5 litra, zaś czas wydechu co najmniej 3 sekundy. Nie jest również możliwym ustalenie prawidłowości pomiaru o godz. 19.40 za pomocą urządzenia D. 7410 z uwagi na brak stosownego wydruku z urządzenia, który powinien być załączony do protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości, a także ze względu na brak ponownej próby z badania stanu trzeźwości tymże urządzeniem. Również odstępy czasu pomiędzy poszczególnymi próbami badawczymi jawią się jako zbyt krótkie, zwłaszcza, że Alkometr A 2.0 firmy (...) (zastosowany w przypadku badania oskarżonego), wymaga czasu 15 minut przygotowania do pracy, zaś sam czas pomiaru wynosić powinien 1 minutę. Zatem niemożliwe jest, aby badania dokonane minuta po minucie za pomocą urządzenia Alkometr A 2.0 były prawidłowe. Nawet z orzecznictwa wynika, że do prawidłowego zastosowania urządzenia Alkometr A 2.0 potrzebna jest co najmniej 2-minutowa przerwa w celu prawidłowego zresetowania urządzenia.

Przystępując do oceny zgromadzonego materiału dowodowego należy stwierdzić, iż przyznanie się oskarżonego do winy, jak i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu w zasadzie nie budzą wątpliwości Sądu. Sąd nie dał jednak wiary wyjaśnieniom oskarżonego, co do daty kontroli drogowej, do której został zatrzymany na ul. (...) w W. przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w W. st. sierż. D. G. (1) i st. sierż. P. G.. Z innych dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, które Sąd uznał za wiarygodne, w tym protokołu przebiegu stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym Alkometr A 2.0 (k. 2-2v) wynika, że zdarzenie te miało miejsce w dniu 21 kwietnia 2016 roku. Sąd za niewiarygodne uznał też tłumaczenia oskarżonego odnośnie zażycia lekarstwa R.. Wskazać należy, że w opinii sądowno-lekarskiej oraz uzupełniającej ją opinii ustnej, biegły jednoznacznie stwierdził, że przyjmowane przez oskarżonego leki o nazwie R. nie miały wpływu na wyniki badań przeprowadzonych przy użyciu A. A 2.0. (k. 144-150, 00:07:00-00:11:55 na k.172v-173).

Sąd w pełni podzielił wnioski zawarte w opinii sądowno-lekarskiej sporządzonej przez biegłego przy Sądzie Okręgowym w Toruniu w dziedzinie medycyny sądowej, eksperta kryminalistyki w zakresie medycyny kryminalnej lek. med. P. S. (k. 144-150). Została ona wydana przez osobę posiadającą fachową wiedzę. Płynące z opinii konkluzje były należycie uzasadnione, a Sąd przyjął je za prawdziwe w całej rozciągłości. Biegły stwierdził, że w przypadku uzyskania wyniku dodatniego w badaniu urządzeniem A. 410 D., konieczne jest przeprowadzenie kolejnego badania tym urządzeniem w odstępie czasu 15 minut. Trzecie badanie należy wykonać w przypadku znacznych rozbieżności

poprzednich pomiarów. Taki sposób postępowania zapewnia otrzymanie wyników adekwatnych do stężenia alkoholu zawartego w pęcherzykach płucnych. Biegły zauważył, że w przedmiotowej sprawie przeprowadzono tego rodzaju urządzeniem jedynie jednorazowe badanie powietrza wydychanego na zawartość alkoholu przez R. G., a zatem uzyskany tym badaniem wynik nie może mieć wartości dowodowej. Odnosnie badania urządzeniem Alkometr A 2.0 biegły wskazał, że w przypadku dokonania pierwszego pomiaru tego rodzaju urządzeniem i uzyskaniu wyniku ponad 0,00 mg/l należy niezwłocznie dokonać drugiego pomiaru tym samym urządzeniem. Użycie powyższego analizatora wyklucza błędy ze strony obsługi oraz oddziaływanie na wynik pomiaru ze strony osoby badanej. Wszelkie nieprawidłowości w pracy tegoż urządzenia, jak i nieodpowiednie parametry wydechu (czas, ilość powietrza wydychanego, przerywany wydech oraz obecność alkoholu resztkowego), są monitorowane. Biegły zaznaczył, że w przedmiotowej sprawie przeprowadzono dwukrotnie badanie tego rodzaju urządzeniem w odstępie 1 minuty, a wyniki otrzymanych badań są zbieżne i poprawne (wg zapisów zawartych na wydrukach), a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, iż badania tego rodzaju urządzeniem zostały przeprowadzone nieprawidłowo. W związku z tym biegły stwierdził, że uwzględniając niepewność jak i błędy wyników pomiarów przy użyciu przedmiotowego urządzenia Alkometr A 2.0 należałoby przyjąć, iż wyniki te mieściłyby się w granicach 1,16-1,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 20.06 i 1,13-1,17 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 20.07 przez R. G. w dniu 21.04.2016. Nadto z opinii wynika, że przyjmowane przez oskarżonego leki o nazwie R. nie miały wpływu na wyniki badań przeprowadzonych przy użyciu A. A 2.0. Pismem, które wpłynęło do tut. Sądu dnia 17 listopada 2017 roku obrońca R. G. zakwestionował opinię w części, tj. dotyczącej wartości dowodowej pomiarów dokonanych za pomocą urządzenia Alkometr A 2.0. Podniesiono, że biegły nie dysponował wszystkimi dokumentami związanymi z przedmiotowym urządzeniem Alkometr A 2.0, a ponadto nie miał wiedzy w zakresie przyjmowanych leków przez oskarżonego, jego schorzeń i przebiegu leczenia. Powyższe okoliczności zdaniem obrońcy mogły mieć wpływ na ustalenie wartości dowodowych pomiarów dokonanych za pomocą urządzenia Alkometr A 2.0. W związku z tym Sąd wezwał biegłego w celu złożenia opinii uzupełniającej na okoliczności zawarte w wyżej wskazanym piśmie obrońcy. Sąd nie miał jednak zastrzeżeń co do ustnej opinii uzupełniającej, złożonej przez biegłego na rozprawie głównej w dniu 22 grudnia 2017 roku (00:07:00-00:11:55 na k.172v-173). Biegły ponownie podkreślił, że wynik badania urządzeniem A. 410 D. nie daje jakichkolwiek podstaw do wnioskowania w kwestii stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu w chwili zdarzenia objętego aktem oskarżenia. Pozostałe dwa badania wykonane urządzeniem Alkometr A 2.0 jedynie wskazują, że w czasie przeprowadzenia tych badań oskarżony był w stanie nietrzeźwości. Jednakże na podstawie tych badań nie można wnioskować w kwestii metabolizmu alkoholu w organizmie oskarżonego. Obliczenia retrospektywne dotyczą stężenia alkoholu we krwi, a nie w powietrzu wydychanym. Przeprowadza się je na podstawie badań prób krwi. Co prawda Instytut Ekspertyz Sądowych dopuszcza możliwość przeprowadzania obliczeń retrospektywnych na podstawie wyników badań urządzaniami przeprowadzającymi badania na zasadzie spektrofotometrii w podczerwieni, czyli na podstawie tego urządzenia jakim jest Alkometr A 2.0, jednakże musi być pewne, że w momencie przeprowadzanych badań alkohol był w fazie eliminacji. W niniejszej sprawie nie zostało przeprowadzane trzecie badanie po upływie 30 minut. Biegły zaznaczył jednak, że nie musiało ono zostać przeprowadzone. Przy przyjęciu, że w chwili zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji oskarżonego, przyjęty przez niego alkohol był już wchłonięty i tego alkoholu wówczas już więcej nie spożywał, to należałoby się spodziewać w powietrzu przez niego wydychanym stężenia alkoholu o wartości co najmniej 1,20 mg/l. Biegły podkreślił też, że przyjmowane przez oskarżonego leki – w dawkach terapeutycznych, zawierające w swoim składzie alkohol, nie miały wpływu na otrzymane wyniki badaniem urządzeniem Alkometr A 2.0. Zarówno opinia pisemna, jak i uzupełniająca ją opinia ustna były logiczne, rzeczowe, spójne, nie budziły wątpliwości i nie zawierały wewnętrznych sprzeczności. W ocenie Sądu nie ma zatem powodów, aby podważać ich wiarygodność.

Sąd uznał generalnie za wiarygodne badania urządzeniem Alkometr A 2.0, które zrealizowano po przewiezieniu oskarżonego do Komendy Powiatowej Policji w W.. Znalazły one odzwierciedlenie w protokołach z przebiegu badań stanu trzeźwości oskarżonego i wydrukach z pomiarów. Podkreślić należy, że oskarżony w czasie badania jak i bezpośrednio potem nie zgłaszał zastrzeżeń i nie żądał ponownych badań. Nadto biegły w dziedzinie medycyny sądowej, ekspert kryminalistyki w zakresie medycyny kryminalnej lek. med. P. S. stwierdził, że przeprowadzono dwukrotnie badanie tego rodzaju urządzeniem, w odstępie 1 minuty, a wyniki otrzymanych badań są zbieżne i poprawne (wg zapisów zawartych na wydrukach) i brak jest podstaw do przyjęcia, iż badania tego rodzaju urządzeniem

zostały przeprowadzone nieprawidłowo. Sąd miał jednak na uwadze, że uwzględniając niepewność jak i błędy wyników pomiarów przy użyciu przedmiotowego urządzenia Alkometr A 2.0 należałoby przyjąć, iż wyniki te mieściłyby się w granicach 1,16-1,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 20.06 i 1,13-1,17 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 20.07.(k. 2-2v, k. 144-145)

Jako wiarygodne Sąd ocenił także pozostałe dowody z dokumentów w postaci: kserokopii świadectwa wzorcowania urządzenia Alkometr A 2.0 (k. 3-3v), danych o podejrzanym (k. 13), informacji ze Starostwa Powiatowego w W. (k. 11, k. 12), informacji z (...) Odział (...) w T. (k. 14), informacji z Krajowego Rejestru Karnego (k. 171), instrukcji obsługi urządzenia Alkometr A 2.0 (k. 111-128) oraz instrukcji obsługi urządzenia A. typu (...) 7410 (k. 129-141v). W ocenie Sądu brak było podstaw do podważenia autentyczności wskazanych dokumentów oraz informacji w nich zawartych. Zdaniem Sądu w sprawie nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność.

Sąd uznał za niewiarygodne badanie urządzeniem A. typu (...) 7410, wykonane przez funkcjonariuszy Policji w miejscu przeprowadzania kontroli. Z opinii sądowo-lekarskiej oraz uzupełniającej jej opinii ustnej, wynika, że w przypadku uzyskania wyniku dodatniego w badaniu urządzeniem A. typu (...) 7410, konieczne jest przeprowadzenie kolejnego badania tym urządzeniem w odstępie czasu 15 minut. W przedmiotowej sprawie przeprowadzono tego rodzaju urządzeniem jedynie jednorazowe badanie powietrza wydychanego na zawartość alkoholu przez R. G.. Uzyskany tym badaniem wynik nie ma zatem wartości dowodowej. (k. 144-150)

Nadmienić należy, że Sąd oddalił wnioski dowodowe obrońcy o:

- zobowiązanie Komendy Powiatowej Policji w W. do nadesłania świadectwa legalizacji urządzenia, którym dokonano pomiaru w dniu zdarzenia, tj. A. A 2.0
- zwrócenie się do Komendy Powiatowej Policji w W. nadesłanie informacji, czy funkcjonariusz D. G. (1) przeszedł przeszkolenie z obsługi urządzenia alkometru A 2.0, czy posiada on certyfikat, jeżeli tak, to nadesłanie do akt niniejszej sprawy,
- zwrócenie się do Komendy Powiatowej Policji w W. o nadesłanie informacji, ile pomiarów przeprowadził funkcjonariusz D. G. (1) w roku 2014, roku 2015 i roku 2016 dokładnie alkometrem firmy (...) A20 w przeciągu danego roku kalendarzowego, wnosi o nadesłanie rejestru tych pomiarów - na okoliczność prawidłowości przeprowadzenia pomiaru stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego.

Wnioski te w ocenie Sądu w sposób oczywisty zmierzały do przedłużenia postępowania i były nie przydatne do stwierdzenia wskazanych okoliczności. W aktach sprawy znajdują się aktualne na dzień zdarzenia świadectwa wzorcowania urządzeń, którymi dokonano pomiarów. Natomiast w zakresie prawidłowości przeprowadzenia pomiaru urządzeniami A. 7410 D. oraz Alkometr A 2.0. wypowiedział się biegły w opinii sądowo-lekarskiej, w której stwierdził że wynik uzyskany urządzeniem A. 7410 D. nie może mieć wartości dowodowej, zaś brak jest podstaw do przyjęcia, iż badania przeprowadzone w przedmiotowej sprawie urządzeniem Alkometr A 2.0. zostały przeprowadzono nieprawidłowo. Należy w tym miejscu podkreślić, iż biegły wskazał, że użycie powyższego analizatora wyklucza błędy ze strony obsługi oraz oddziaływanie na wynik pomiaru ze strony osoby badanej.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał R. G. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia i podzielił kwalifikację prawną przyjętą przez oskarżyciela publicznego, z tym jednak ustaleniem, że czyn ten został popełniony w dniu 21 kwietnia 2016 roku, a oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości potwierdzonym badaniami za pomocą urządzenia kontrolno-pomiarowego typu Alkometr A 2.0, gdzie pierwsze badanie przeprowadzone w dniu 21 kwietnia 2016 roku o godzinie 20:06 wykazało u niego 1,16 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, drugi badanie przeprowadzone w dniu 21 kwietnia 2016 roku o godzinie 20:07 wykazało u niego 1,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, to jest występku z art. 178a § 1 kk.

W tym miejscu należy zauważyć, że oskarżyciel publiczny w akcie oskarżenia zarzucił, że R. G. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu w dniu 21 marca 2016 roku. W tym zakresie zaistniał błąd, albowiem w istocie R. G. zarzucanego

mu występkę dopuścił się w dniu 21 kwietnia 2016 roku, co w jednoznaczny sposób wynika z protokołów użycia urządzenia elektronicznego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu oraz z wydruków z tego urządzenia, dlatego Sąd w wyroku ustalił, iż czyn zarzucony w akcie oskarżenia został popełniony w dniu 21 kwietnia 2016 roku.

Przepis art. 178a § 1 kk stanowi, iż karze podlega, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Przeprowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem powszechnym, co oznacza, że może być popełnione przez każdy podmiot zdalny do ponoszenia odpowiedzialności karnej. W szczególności odpowiedzialność przewidziana w art. 178a § 1 kk nie jest warunkowana posiadaniem uprawnień do prowadzenia pojazdów. Przedmiotem ochrony wskazanego przepisu jest bezpieczeństwo ruchu lądowego, wodnego i powietrznego (główny przedmiot ochrony) oraz życie i zdrowie (dodatkowy przedmiot ochrony) – J. F., w: B., Kodeks karny, 2006, s. 320.

Z treści art. 178 a § 1 kk wynika, że dla stwierdzenia przesłanek popełnienia przestępstwa wskazanych w tym przepisie konieczne jest spełnienie następujących znamion: po pierwsze sprawca winien prowadzić pojazd mechaniczny, po drugie pojazd mechaniczny winien być prowadzony w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, wreszcie po trzecie - prowadzący pojazd musi znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem innego środka odurzającego. Należy stwierdzić, że wszystkie wyżej wskazane przesłanki zostały spełnione w sytuacji będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

Niewątpliwie R. G. prowadził pojazd mechaniczny. Oskarżony kierował bowiem samochodem osobowym marki S. (...). Sąd Najwyższy uznał, że: „pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym jest każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym na nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower (wyr. SN z 4.2.1993 r., III KRN 254/92, OSP 1993, Nr 10). Prowadzenie pojazdu nie ma swojej legalnej definicji. Nie ma jednak wątpliwości, że prowadzenie pojazdu immanentnie łączy się z podjęciem czynności polegających na wprawieniu pojazdu w ruch, a następnie na utrzymywaniu pojazdu w ruchu (R.A. Stefański, Glosa do wyroku SN z 22.7.1993 r.; II KRN 110/93 oraz J. Wojciechowski, Kodeks karny, s. 102).

R. G. kierował pojazdem mechanicznym, po drodze publicznej, gdzie odbywa się normalny ruch pojazdów drogowych, co stanowi prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym. Należy zauważyć, iż dla przestępstwa określonego w art. 178a § 1 kk wystarczające jest prowadzenie go w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego w jakiegokolwiek strefie ruchu, to jest w ruchu lądowym (drogowym lub kolejowym), wodnym lub powietrznym, (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, II AKa 131/04, KZS 2004/9/3). Nie może budzić wątpliwości, iż oskarżony prowadził pojazd w ruchu lądowym – jechał on bowiem ulicą (...) w W..

Oskarżony w chwili popełnienia czynu zabronionego znajdował się w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z treścią art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Definiens definicji pojęcia stanu nietrzeźwości ustawodawca zbudował, posługując się dwoma alternatywnymi wskaźnikami zawartości alkoholu - we krwi oraz w wydychanym powietrzu, co koresponduje ze stosowanymi w praktyce metodami pomiaru nietrzeźwości. Stosowne wielkości progowe rozgraniczające stan nietrzeźwości od stanu po użyciu alkoholu to odpowiednio 0,5‰ oraz 0,25 mg/dm³. Zgodnie z postanowieniami komentowanego przepisu oba powyższe wskaźniki zawartości alkoholu są równorzędne, a obie wartości progowe równoważne. Jeżeli mowa o "progowym", konstytutywnym dla kodeksowego pojęcia stanu nietrzeźwości stężeniu alkoholu, określonym przez wskaźniki 0,5‰ we krwi oraz 0,25 mg w 1 dm³ wydychanego powietrza, to trzeba pamiętać, że stan nietrzeźwości zachodzi w relewantnym czasie nie tylko wtedy, kiedy zawartość alkoholu we krwi lub w wydychanym powietrzu w czasie tym owe wskaźniki przekracza, lecz także wtedy, kiedy wprowadzie rzeczonych wskaźników nie przekracza, ale

prowadzi do ich przekroczenia. (Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Tom II. Część II. Komentarz do art. 53-116, wyd. V).

Bezsporny w niniejszej sprawie pozostaje fakt, że R. G. po uprzednim spożywaniu alkoholu prowadził pojazd marki S. (...). Okoliczności te znajdują potwierdzenie w złożonych przez oskarżonego wyjaśnieniach. Następnie o godz. 19:35 został zatrzymany przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w W. do kontroli drogowej. Co prawda funkcjonariusze Policji poddali oskarżonego jednokrotnemu badaniu w celu ustalenia stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu, posługując się urządzeniem A. typu (...). Pomiar ten nie ma jednak wartości dowodowej. Z opinii sądowno-lekarskiej biegłego w dziedzinie medycyny sądowej, eksperta kryminalistyki w zakresie medycyny kryminalnej lek. med. P. S. wynika jednoznacznie, że w przypadku uzyskania pierwszego wyniku dodatniego (tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie), konieczne jest przeprowadzenie kolejnego badania tym urządzeniem w odstępie czasu 15 minut. R. G. został jednak przewieziony do Komendy Powiatowej Policji w W., gdzie ponownie poddano go badaniu mającemu na celu ustalenie stan jego trzeźwości urządzeniem Alkometr A 2.0. Badanie wykazało u oskarżonego o godzinie 20:06 - 1,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godzinie 20:07 - 1,17 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. R. G. nie zgłaszał wówczas żadnych zastrzeżeń co do przeprowadzonego badania. Nie kwestionował wyników pomiarów i nie zażądał badania krwi. Powołany w niniejszej sprawie biegły stwierdził, że uwzględniając niepewność jak i błędy wyników pomiarów przy użyciu przedmiotowego urządzenia Alkometr A 2.0 przyjąć należy, że wskazane powyżej wyniki mieszczą się w granicach 1,16-1,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 20.06 i 1,13-1,17 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 20.07. W ustnej opinii uzupełniającej ponadto biegły stwierdził, że badania urządzeniem Alkometr A 2.0 jedynie wskazują, że w czasie przeprowadzenia tych badań oskarżony był w stanie nietrzeźwości. Jednakże na podstawie tych badań nie można wnioskować w kwestii metabolizmu alkoholu w organizmie oskarżonego, tzn. na ich podstawie nie można określić dokładnej wysokości stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu w chwili zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji. Sąd zważył jednak, że badania dokonane za pomocą urządzenia Alkometr A 2.0 zostały wykonane po upływie około 30 minut od zatrzymania oskarżonego przez funkcjonariuszy Policji. Uzyskane wyniki przekraczały blisko pięciokrotnie próg trzeźwości określony w art. 115 § 16 kk. W ocenie Sądu, uwzględniając zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, bezsprzecznie stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu przez oskarżonego, w chwili jego zatrzymania przekraczało 0,25 mg albo prowadziło do stężenia przekraczającego tę wartość. Sąd, biorąc pod uwagę ustalenia biegłego, jak również kierując się zasadą, że niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego przyjął, że pierwsze badanie przeprowadzone w dniu 21 kwietnia 2016 roku o godzinie 20:06 wykazało u oskarżonego 1,16 mg/l alkoholu w wydychany powietrzu, drugie badanie przeprowadzone w dniu 21 kwietnia 2016 roku o godzinie 20:07 wykazało natomiast 1,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Występek z art. 178a § 1 kk ma charakter umyślny, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. Niezbędna jest więc świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością. Analizując zachowanie oskarżonego od strony podmiotowej, stwierdzić należy, iż oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, iż nie powinien jeździć pojazdem mechanicznym, a mimo to dopuścił się takiego zachowania, umyślnie naruszając zasadę ruchu drogowego, tj. zasadę trzeźwości. Niezaprzeczalnym w świetle ustalonego w sprawie stanu faktycznego oraz złożonych przez oskarżonego wyjaśnień jest bowiem fakt, iż R. G. zarówno dzień przed zdarzeniem, jak i w dniu przeprowadzonej kontroli drogowej spożywał alkohol, a biorąc pod uwagę ilość spożytego alkoholu winien on mieć świadomość, że prowadzi samochód, będąc w stanie nietrzeźwości. W tym stanie rzeczy nie można mieć wątpliwości, że od strony podmiotowej oskarżony zachowaniem swoim wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Podkreślić należy, że kwestia karalności tego rodzaju zachowań jest powszechnie znana.

Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można winę w popełnieniu czynu z art. 178a § 1 kk. Oskarżony jest zdolny ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili popełnienia czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji

motywacyjnej. R. G. miał obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynił.

R. G. został uznany za winnego popełnienia występku z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk Sąd wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 15 złotych.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Sąd miał na względzie stopień społecznej szkodliwości, bacząc przy tym by dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego. Sąd miał także na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, jak też dyrektywy w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk zagrożone jest alternatywnymi karami: grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat dwóch. Oceniając przedmiotową sprawę Sąd uznał, że nie ma przesłanek do orzekania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, bowiem w przypadku R. G. cele przed nią stawiane w sposób pełny może spełnić kara łagodniejszego rodzaju. Orzeczenie kary ograniczenia wolności byłoby w ocenie Sądu byłoby niezasadne. Sąd uznał, że kara grzywny za popełnione przestępstwo będzie adekwatna do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu oskarżonego.

Za okoliczność obciążającą oskarżonego Sąd uznał znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. R. G. popełnił przypisane mu przestępstwo z zamiarem bezpośrednim, świadomie zlekceważył obowiązujące przepisy prawa. Oskarżony dopuścił się przy tym naruszenia jednej z podstawowych zasad, nakazującej obowiązek zachowania trzeźwości podczas kierowania pojazdem. Oskarżony popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a co za tym idzie takie, które bardzo często w sposób bezpośredni zagraża najwyższym dobrom chronionym prawem, tj. zdrowiu i życiu ludzkim. Sąd uwzględnił rozmiar stworzonego przez R. G. zagrożenia, przyjmując, iż fakt prowadzenia samochodu w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym, prowadzić mógł do zdarzenia drogowego, skutkującego dalej idącymi konsekwencjami. Poruszał się on co prawda ma drodze o małym natężeniu ruchu, jednakże o godz. 19.30. O tej porze ruch w strefie miejskiej wciąż jest jednak intensywny. Nadto zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, dość znacznie przekraczała wartość stanowiącą próg odpowiedzialności karnej za czyn z art. 178a § 1 kk. Oskarżony jako dorosły mężczyzna, świadomy stanu w jakim się znajdował, powinien niewątpliwie zdawać sobie sprawę z daleko idącej naganności swojego postępowania. W szczególności wskazać należy, że R. G. pracuje jako diagnosta samochodowy. Jego zawód związany jest z dbaniem o bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Tym bardziej powinien zdawać sobie sprawę, jakie zagrożenie może nieść prowadzenie pojazdu przez osobę będącą w stanie nietrzeźwości.

Z kolei za okoliczność łagodzącą Sąd uznał uprzednią niekaralność R. G. oraz okoliczność, że przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W ocenie Sądu kara w wymiarze 100 stawek dziennych jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu. R. G. w przeszłości nie był karany, wobec tego kara grzywny kar w pełni zrealizuje wymogi zasad prewencji ogólnej i szczególnej. Będzie stanowiła dla oskarżonego realnie odczuwalną dolegliwość i jest adekwatną prawnokarną reakcją na jego czyn. Uzmysłowi również oskarżonemu, że nie może w sposób bezkarny łamać prawa.

Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 § 3 kk. Oskarżony co prawda pracuje, jednak posiada na utrzymaniu córkę. W takim stanie rzeczy adekwatna do jego warunków osobistych i stosunków majątkowych jest, zdaniem Sądu, stawka dzienna grzywny w wymiarze 15 zł.

Sąd na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego obligatoryjny z mocy ustawy środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Przy wymiarze tego środka karnego Sąd uwzględnił wszystkie opisane powyżej okoliczności obciążające i łagodzące. Sąd na podstawie art. 63 § 4 kk na

poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy nr (...) wydanego przez Starostę (...), od dnia 21 kwietnia 2016 roku.

Sąd na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 zł. Ma ono zwiększyć dolegliwość dla sprawcy i oddziaływać na niego wychowawczo. Treść art. 43a § 2 kk wskazuje, że orzeczenie wobec oskarżonego wskazanego świadczenia pieniężnego jest obligatoryjne w sytuacji skazania go za przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Jego wysokość została orzeczona wobec R. G. w najniższym możliwym wymiarze, czyli przez zasądzenie od niego na rzecz wskazanego Funduszu kwoty 5.000 zł.

Mając na uwadze sytuację majątkową R. G., Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie kwotę 150 zł opłaty oraz kwotę 450 zł tytułem kosztów postępowania w sprawie. W ocenie Sądu nie przekroczy to możliwości finansowych R. G..